

Tábor 20.10.2013
farář Ondřej Kováč

1. S. 8. kap.
Mk 10,35-45

Ježíš s citovým zaujetím mluvil o tom, co ho čeká, o tom, co nás lidi čeká. Lidé však mluví, a to i ti nejbližší, o svých vlastních postaveních. Nenechají si moc mluvit do své víry, do své vlastní představy. Když to nezvládl jeden, tak to zkoušejí dva: "Mistře, když usedneš na trůn (usedneš přece na trůn, ne?) jaké budeme mít postavení my?" Ježíšovi nezbyvá než je znovu poučit o pravém žebříčku hodnot.

Něco podobného vypráví i první kniha Samuelova. Samuel byl čestný, poctivý, moudrý, dobře se staral o blaho celého lidu. Samuel byl však již starý a rozhodl se na své postavení rezignovat. Jeho postavení převzali jeho synové. To, co se osvědčilo, by mělo pokračovat, tak lidé přemýšleli a podobně uvažují stále. Ale i první kniha Samuelova nám vypráví, že tato posloupnost zdaleka není automatická. Synové spolehlivého Samuela byli nespolehliví, nepoctiví, dělali svému otci hanbu. A hlas lidu rozhořčeně zazněl a žádal rozhodnou změnu. Hlas lidu – a v tom je kus demokracie - žádá úplnou změnu, protože už mají dost těch hamižných kněží, na které není spolehnutí, a nikdo neví, zda jsou spolehliví a poctiví či ne. Když jsme s něčím velmi nespokojeni, chceme nastolit zásadní změnu a očekáváme, že nám ta změna přinese vyřešení všech problémů. A ta změna by také měla mít pěknou a slavnou podobu. První kniha Samuelova nám vypráví, že lid tehdy zatoužil mít svého krále, tak jako jej mají jiné národy kolem nich, jež jsou velké, slavné a mocné. Samuel jim připomněl, že tato změna nepřinese nic dobrého. Budou sice jako jiné národy, i hospodářství jim pokvete, slávu si také užijí, ale za to mnoho útlaku a násilí a chudí se budou mít hůře a bohatí budou ještě pyšnější a král nejvíce. Ale lid chtěl změnu, od níž očekával příchod dobrých časů. A tak ji i s Božím svolením dostali.

Ježíš také učil takovému hodnotovému vidění světa: "Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je." Avšak Ježíšovo uspořádání řízení společnosti bylo jiné. Ježíš neříkal, že nemáme mít autority, vládnoucí skupinu, ani neříkal, že nemáme usilovat o první místa ve společnosti nebo v církvi. Ale vysvětloval, že na to mají lidé jít jinak, z druhé strany, než je zvykem. Zvykem bývá, že autoritu a vládu mají lidé, kteří již mnohé ve svém životě zažili, mnoho práce vykonali, zkušenosti i s utrpením mají a jsou hrdi na své výsledky. Kdo prý přinesl oběti pracovní i společenské nebo i pro víru, považuje se často za důležitějšího než ti, kterým se problémy vyhnuli a žilo se jim dobře. A zas na druhou stranu i prožité utrpení a strádání může lidi snadno rozdělit. Ti, co ho přestáli, říkají: „Vy nám tak budete něco povídat, vy kteří jste se nemuseli ničeho odříci. A ti druzí zas říkají: „Ale my, kteří jsme se obětovali pro svá zaměstnání a kariéry, my kteří jsme si vytrpěli tolik ústrků, pouze my víme, co to je být věrný a poslušný.“ Toto napětí se dnes zdaleka netýká jen obecné společenské situace, ale i v určité míře naší celé církve.

„Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici,“ žádali ti dva. Ti dva bratři Zebedeovi jsou nám bližší, než tušíme. Vždyť jim jde jednoduše o to, aby se měli dobře s Kristem. V zásadě jde o touhy, kdy každý z nás chce mít zajištěný život, určité společenské postavení (nikdo nechce být vyvrhelem). A jsou to touhy v nitru každého člověka. Potíž nastává tehdy, když mají hlavní slovo. A ještě větší zádrhel vzniká tehdy, když diktuji a určují náš život. A pokud se neplní tato naše přání, pak se nám to nelíbí. A zrovna tak jako těm dvěma bratřím, i na naše

přání Kristus reaguje ve stejném stylu. Nezavrhne je, ale uvádí je na správnou míru a do náležitých souvislostí. Buďme tím, který hledá prospěch druhých a ne svůj. Přemýšlejme a usilujme o to, jak druhé ocenit a jak je uschopnit k plnému životu. Právě tím, že myslíme na dobro druhých, myslíme zároveň na své vlastní dobro. Službou druhým prokazujeme službu sami sobě. Uschopněním druhých uschopňujeme zároveň sebe.

Vyprávění první knihy Samuelovy a Ježíšův hodnotový žebříček se nemáme jen sami naučit pro svůj život, ale také jím máme měřit své rozhodování, které nás čeká, nebo které sice dělají někteří jiní lidé, ale týká se i nás. A my v církvi, my v našem sboru přece víme o Božím království, o našem pozvání, tak se nemusíme navzájem předbíhat a hádat, či být nespokojení se svým postavením nebo životem. Ti dva bratři, Jakub a Jan, nakonec opravdu vypili kalich utrpení a podstoupili křest krví. A přece nebyli a nejsou víc, než ti, kterým se pronásledování vyhnulo. Každý z nás má totiž v životě jiný úkol. Někdo možná přinese v mládí oběť života, jiného čeká mnohaletá práce ve dne v noci, někoho čeká boj s nemocí, jiného zápas s pokušením, dalšího souboj s vlastní leností a pýchou. Někdo se musí vyrovnat se svou popularitou, jiný s tím, že ho nikdo nevnímá. Ale je jeden Pán Ježíš pro všechny a jeden svět pro všechny.

Modleme se,
očišťuj naše myšlení, zjemňuj naše cítění, posvěcuj naše rozhodování, abychom se
Ti mohli cele odevzdat a jít i s jinými Tvoji cestou. Amen.